

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Langáška, soudce JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyně zpravodajky Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci žalobkyně: **T. T. H.**, zastoupená JUDr. Hugem Körblem, advokátem, sídlem Hybernská 1007/20, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 7. 2020, č. j. MV-83217-4/SO-2020, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 23. 9. 2020, č. j. 15 A 87/2020 - 421,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Žalobkyni **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1 000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Huga Körbla, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 9. 3. 2020, č. j. OAM-52003-18/ZM-2019. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty dle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46 odst. 6 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb.,

o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, s odůvodněním, že žalobkyně vykonávala nelegální práci.

[2] V záhlaví označeným usnesením Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) řízení o žalobě zastavil a zároveň rozhodl o vrácení zaplacených soudních poplatků žalobkyni (za žalobu a návrh na přiznání odkladného účinku). V odůvodnění usnesení uvedl, že žalobkyně byla vyzvána k zaplacení soudních poplatků usnesením ze dne 2. 9. 2020, č. j. 15 A 87/2020 - 401, v němž jí byla ke splnění poplatkové povinnosti stanovena lhůta v délce 15 dnů od doručení usnesení. Usnesení bylo doručeno zplnomocněnému zástupce žalobkyně dne 3. 9. 2020, lhůta pro zaplacení soudních poplatků tedy marně uplynula dne 18. 9. 2020. K úhradě soudních poplatků placených bezhotovostním převodem došlo až dne 21. 9. 2020 jejich připsáním na bankovní účet soudu, k němuž však soud nemohl přihlížet.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[3] Proti tomuto usnesení žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) podala kasační stížnost, v níž namítala jeho nezákonnost dle § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka se domnívala, že byl-li soudní poplatek odeslán z jejího bankovního účtu v den, kdy ještě neuplynula soudem stanovená patnáctidenní lhůta, byl zaplacen včas. Stěžovatelka proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení městského soudu zrušil, a současně požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[4] Žalovaná práva vyjádřit se k podané kasační stížnosti nevyžila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[6] Na úvod připomíná, že bylo-li kasační stížností napadeno usnesení městského soudu o zastavení řízení, přísluší Nejvyššímu správnímu soudu zabývat se v souzené věci pouze tím, zda bylo namísto řízení zastavit, tj. zda městský soud správně posoudil otázku včasnosti zaplacení soudního poplatku za podanou žalobu.

[7] Podle § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, platí, že *nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí v délce alespoň 15 dnů; výjimečně může soud určit lhůtu kratší. Po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví. K zaplacení poplatku po marném uplynutí lhůty se nepřihlíží.* Dle odst. 3 téhož ustanovení zákona *soud poplatníka ve výzvě poučí o tom, že řízení zastaví, jestliže poplatek nebude ve stanovené lhůtě zaplacen.*

[8] Judikatura Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu je ustálena v závěru, že „*z hlediska včasnosti splnění poplatkové povinnosti je rozhodný ten den, kdy je částka soudního poplatku skutečně připsána na účet soudu*“ (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2012, č. j. 9 Afs 7/2012 - 49, ze dne 7. 2. 2018, č. j. 2 As 3/2018 - 32, ze dne 13. 2. 2018, č. j. 7 Azs 21/2018 - 11, nebo ze dne 28. 3. 2018, č. j. 8 Afs 37/2018 - 51; či usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 3. 2016, č. j. III. ÚS 2865/15, a v něm citovaná další rozhodnutí Ústavního soudu). Povinnost uhradit soudní poplatek je tak splněna až okamžikem připsání příslušné částky na bankovní účet soudu, nikoli dnem poukázání (odeslání) platby u bezhotovostního platebního styku, jak se mylně domnívá stěžovatelka.

[9] V posuzované věci Nejvyšší správní soud z předloženého spisu městského soudu ověřil, že stěžovatelka současně s podáním žaloby neuhradila soudní poplatek (za žalobu ani za návrh

pokračování

na přiznání odkladného účinku žalobě), a proto ji městský soud usnesením ze dne 2. 9. 2020, č. j. 15 A 87/2020 - 401, vyzval, aby ve lhůtě 15 dnů od doručení usnesení zaplatila soudní poplatek ve výši 3 000 Kč za žalobu a ve výši 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku. Zároveň ji poučil o následcích nesplnění výzvy (tj. že nebude-li soudní poplatek ve stanovené lhůtě zaplacen, soud řízení zastaví; a dále že k zaplacení poplatku po marném uplynutí lhůty se nepřihlíží). Toto usnesení bylo doručeno do datové schránky zplnomocněného zástupce stěžovatelky dne 3. 9. 2020, patnáctidenní lhůta ke splnění poplatkové povinnosti tak uplynula dne 18. 9. 2020. Byl-li tedy v projednávaném případě soudní poplatek připsán na bankovní účet městského soudu dne 21. 9. 2020, stalo se tak až po uplynutí stanovené patnáctidenní lhůty. Vzhledem k tomu, že podle § 9 odst. 1 věty poslední zákona o soudních poplatcích se po marném uplynutí lhůty k zaplacení poplatku nepřihlíží, městský soud nepochybil, pokud řízení o žalobě zastavil a stěžovatelce zaplacené soudní poplatky vrátil.

IV. Závěr a náklady řízení

[10] Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[11] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobkyně (stěžovatelka) neměla ve věci úspěch a žalované žádné náklady řízení nevznikly, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žalobkyně (stěžovatelka) nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalované se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

[12] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud přistoupil k bezodkladnému rozhodnutí věci samé, samostatně nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Proto současně rozhodl podle § 10 odst. 1 věty první zákona o soudních poplatcích o vrácení soudního poplatku ve výši 1 000 Kč, který stěžovatelka za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zaplatila.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. listopadu 2020

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu